

Bir Handikapsa Yaşamak

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Mayıs 2023

Bir rengin özlemi var adeta içimde ya da bir şehrin ve yazmaya durduğum şiirin türküsü çığırırken kalemi.

Meylettığım düşlerim var misal ve gözüm açık gördüğüm.

Meali yitim olan bir ömrü sürdüğüm ve sürdüğüm kadar sürünmenin nazında saklı şükürle sürdürdüğüm bir öyküm var.

Gece denen iklimde sekiyorum.

Gündüzü çuvala koyduğum günleri sahi özlüyor muyum?

Gecemde saklı gülüşüm ve pencereye konan kuşların özgür ve özgün varlığına yangın yeri yüreğime meyyal bir ölüm korkusu belki de alt edemediğim kadar da ölmeyi arzu ettiğim.

Ruhani bir çarpınış kalemimle mezarımı kazdığım.

Ulvi bir rabıta aşkın kabrinde sözcüklerle oynaştığım.

Hızması yok ki dünümün ve hizaya getirdiğim duygularımdan başkası da yok bana eşlik eden bir rutin değil asla bir renk basmakalıp sözcüklerin terennümünde yiten ömrü heba ettiğim.

Gecemde saklı huzurum.

Huzurumu saklı tutan elbet anbean huzurunda durduğum Mevla'm.

Bir hare.

Bir hale.

En sevdiğimse yüreğimle saklı olduğum hane.

Kaç haneli sözcükler kim bilir ve kim bilir rakamlar...

Gazabından korktuğum Rabbime sevdalı bir kulum ben külümden doğduğum günbegün ve kürediğim duygularım en çok da aşkla ve umutla tünediğim kalemim ve yüreğim.

Bir metafor sağanağı ne zamanki kalemi elime alsam ve yetmeyen.

İmgelerse acılarımı sağaltan.

Sağdıçım olan aşka ve kaleme geliştirdiğim direnç ve saklı tutulası dirayet ve işte hidayetın yolcusu iken hancıya duyduğum büyük aşk.

Haber getiren posta güvercinleri ve kendimden kendime bir yolculuk iken edebiyatın nüktesinde ve güftesine sararan yüzüm değil solan günüm hiç değil saydığım anbean soldan sağa ve hizaya getirdiğim sözcüklerin ve duygularımın meali.

Öksüz bir ritim günü kovuşturan ama yetmeyen.

Yetim ruhumda yatıya kalan hüznün ve sevdam ve beynim, elbette en büyük sermayem.

Yıpranma payı koyduğum mısralar ve bedenimde saklı binlerce diken ne de olsa bir gül olmanın sorumluluğunu taşıyorum mademki: evren, bana "gül" ve "yaz" dedi.

Hikmeti evrenin ve haşmeti sevdamın.

Bir handikapsa yaşamak...

Hırpani bir gülüşse seyrinde olduğum.

Hazzın hazzı iken duyduğum en çok da acılarımla beslendiğim.

Ah, ırgat yüreğim.

Ah, baş koyduğum minvalim.

Ah, derdest olmuş ömrüm ve vebali boynuma kök söktürenlere savaş açtığım.

Hicazı.

Hazanı.

Hüznü.

Hicranı.

Hicabı...

Ve işte içtimada geçen hayatımı sürgün ettiğim yalnızlığın ilhamında pekişen cesaretim ve acım ve sevdam ve sancağım ve su alan sandalım...

Sarmalında evrenin.

Seyyah yüreğimden de sükün eden hayallerimin uğruna...

Semazen bir iklim madem içime serilen halının püskülüne takılıp da düştüğüm ve işte sil baştan yörüngeye otursun diye hayatım sözcüklerin de pimini çekip kalemimle ve aşkla infilak ediyorum.

Hoyrat bir iklim.

Nazenin yüreğimde saklı bunca insan ve uğruna aşkın, ant içtiğim yeminler verdiğim...

Yediverenim.

Kırkladığım tomurcuklarım.

Sergüzeşt bir besteyim.

Arz ettiğim sözcüklerim ve kalemim ve haiz olduğum sorumluluklarım.

Annemin kızı.

Aşkın rüzgârının hızı.

Hazzı yaşamın değil üstü örtülesi acıların damgası.

Delişmenin ve Dağistanlı.

Aşkım ben: sermayem ise yaslı ve yaşlı.

Sandukam.

Sandığım.

Sancağım.

Saf tuttuğum s/afiyet yüklü varlığım.

Semada seken bir kor hece bir kör kurşun.

Yerin dibine soktukları ne ki ben ölümle teftişe çıkmışken hayatı...

Yarım ve yarenimse bende saklı.

Yâd edilesi dünüm ve ülküm ve güzel ülkem ve Allah sevgim günbegün büyüyen itikadım varsın olsun ihlal edilsin sınırlarım elbet teyakkuздаyim.

Şimdinin kozasında.

Yarının eriyen buzulunda.

Dünün ertesi günde seken.

Günden güne büyüyen bir sevdayı şerh düştüğüm şu sözcüklerin yankısı nasıl ki dinmek bilmeyen

nazımla niyazımla koştuğum Rabbime sevdalı ve sadık bir yürek neferiyim ben.

Ömrün sadakati.

Dünün nezaketi.

Yarınların ikbali.

Hüznümle sakit.

Dünümle kayıtlı.

O rabıta ki sözcüklerle kasıtlı bir ölüm misali içime çektiğim kadar acıyı dışa vurmadığım kadar hüznü ve işte iç sesimle şiar edindiğim yazma eyleminde saklı huzurla ve umutla yolumu yarılısam da sonsuzluğun ç/ağrısında saklı müzmin bir aşığım ben aşına olan değil aşikâr olan belki de arşı alaya çıkan yazma aşkımla sevdalandığım hayatın penceresine konan yavru bir kuş gibi tünediğim kalemin yüreğinde pekişen bir servet ve de büyüyen bir ateş iken kalemin rakkasesi aşkın idamesi ve sözcüklerim ve umudum tek servetim uğruna yıktığım köprüler ne ki yılmadan azimle verdiğim mücadeleden sağ çıkmak adına sığındığım yüce Rabbimin merhamet dolu o müthiş ve devasa haznesi... Mademki yaşam bahşedilen bir hazine bir servet...

Elbet göğsümde uçuşan kuşların zarıf varlığında yola koyulduğum kadar da bu yoldan dönüşüm yok iken Rabbin izniyle hamt ve de sabır ettiğim kadar mutlu ve huzurluyum dünya denen geçici ikamette varlığımı da sevgimi ve tüm hayallerimi ve dualarımı yeter ki kutsasın yüce Tanrı...